

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628151728/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

om! Jeg skal ikke nævne Navne, men vi har et Par Brødre, - De og jeg altså! — om hvem man kunde ønske, at de blot var halvt saa fromme som deres Menighed. Derfor haaber man af de yngre Præster, at de maa være gjort af et andet Stof.

Han røttede sine Øjne lige ind i Hr. Pouls Ansigt: - Se, det gælder næppe om at have slugt saa og saa mange store Bøger, eller at være bevandret i saa og saa mange af de kristelige Røvelser, der græsser i vore Dage — alle disse flabede Finesser og subtile Sjelerier! Jeg vil sige Dem en Gang for alle, hvad jeg forevrigt allerede har sagt: at i klippefast Gudstro og sand Hengivenhed i Herren har vi mere at lære af dette Folk end Folket kan lære af os. Ja, jeg mener fortrinsvis Bygdefolket. Havnefolk ... dem kan De ikke saadan regne. Hvad det kommer an paa for os Præster lige nu, er ikke, at vi i vor Forkyndelse galder den ene højere end den anden, men ganske simpelt, at vi i vort Liv og Levned er vort Kald værdige, og at vi i Ydmyghed og Trofasthed betjener, underviser og vejleder vore Sognebørn i Lovens Bud og gode Sæder, saaledes at vi kan gøre os en Smule fortjent til den ubegribelige Tillid, de nærer til os.

Provsten havde et Par Gange slaaet Jæt i Bordet, hans Mund var fuld af Fynd og af Smil, men Øjnene var grumme.

— Og saa forevrigt, vedblev han, har De jo selv Øjne at se med. De vil sikkert hurtigt vide, hvad De har at gøre.

Hr. Poul havde til alt dette ikke andet at sige end Ja og Amen. Han forsøgte nogle Ord, men syntes at de faldt tynde og ligegyldige ud.

— Og nu kan De saa begive Dem ud i Deres Kald med det allerførste, sluttede Hr. Anders.

Hr. Poul svarede, at han havde Tilbud om at maatte følges med Lægmanden, som var i Færd med at skulle hjem til sin Gaard igen.

— Hvo, sagde Provsten og smilte: saa kommer De i godt Kompagni til Deres Kald. Ja, ja. Alt godt om Samuel Mikkelsen! Men han rider sjelden den Dag, han sadler — naar han gestererer her i Havnen. Nuvel, det maa De tage Vare paa. Jeg liden paa, at De i alle Maader tager Vare paa Dem selv!

Hr. Anders saa endnu en Gang nærgående fæst paa ham — og rejste.

Hr. Poul var overvældet. Han følte det næsten, som var han blevet baade døbt og konfirmeret paany. Denne Provst var som en stor, baade kras og krydret Dram. Nuvel, Timen var inde! Han